

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/415/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712209358
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2712209358.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a členov senátu: JUDr. Martin Holič a JUDr. Daša Kontríková, v právnej veci žalobkyne: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Michalská 18, Bratislava, IČO: 36 854 140, zast.: Mgr. Miroslav Rybánsky, advokát so sídlom Grösslingova 10, Bratislava, proti žalovanému: A. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, O., o zaplatenie 9.882,06 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č. k. 2C/74/2013-48 zo dňa 11. júla 2013, v časti, v ktorej súd žalobu zamietol, v časti splatnosti istiny s príslušenstvom, a v závislom výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 6.476,11 eur spolu s úrokom z úveru vo výške 12,50 % ročne zo sumy 3.279,25 eur od 15.11.2012 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 3.279,25 eur od 15.11.2012 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2.729,63 eur od 15.11.2012 do zaplatenia a úrokom vo výške 25 % ročne zo sumy 467,23 eur od 01.10.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia 194,99 eur a z iných trov konania 184,03 eur, to všetko v splátkach po 70,- eur mesačne, splatných vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku, pod následkom straty výhody splátok pri nezaplatení jednej z nich. Súd zároveň určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o ČSOB spotrebiteľskom úvere zo dňa 27.01.2006 v bode 6 je neprijateľná a vo zvyšku žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi účastníkmi konania vznikol záväzkovo-právny vzťah na základe Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 002079378R uzatvorenej 27.01.2006, na základe ktorej poskytla žalobkyňa žalovanému úver do výšky úverového limitu 100.000,- Sk (3.319,39 eur). Súd vyhodnotil uvedenú zmluvu o splátkovom úvere ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase jej uzavretia. Žalovaný úver vyčerpal v celosti 27.01.2006 prevodom na svoj bežný účet, následne si však neplnil svoju povinnosť splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach, z poskytnutého úveru uhradil len sumu 108,96 eur. Žalobkyňa vyhlásila celú svoju pohľadávku za splatnú dňom 27.08.2006. K 14.11.2012 žalobkyňa svoju pohľadávku vyčíslila na 9.414,83 eur, pričom táto suma pozostávala z dlžnej istiny 3.279,25 eur, riadneho úroku 2.729,63 eur, úroku z omeškania 3.333,92 eur a poplatkov 72,03 eur. Súd žalobe vyhovel pokiaľ ide o dlžnú istinu a úroky z úveru, kde zostatok nesplatennej istiny a výpočet úrokov z omeškania v súlade so zmluvou vzal súd za preukázané. Nakoľko bolo preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, súd ho zaviazal i k povinnosti zaplatiť úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ“) v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

v znení neskorších predpisov. V súlade s ustanovením § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.“) súd umožnil žalovanému splácať dlh v mesačných splátkach, ktoré vzhľadom na výšku záväzku a majetkové pomery žalovaného určil vo výške 70 eur mesačne. Súd zamietol žalobu v časti vyčísleného úroku z omeškania vo výške 3 333,92 eur z dôvodu, že bol uplatnený v nepripustnej výške z neprijateľnej zmluvnej podmienky. V Zmluve o ČSOB spotrebiteľskom úvere je úrok z omeškania upravený v článku VI., podľa ktorého v prípade, že klient nedodrží termíny a výšku splátok alebo nesplätí ostatné peňažné záväzky vyplývajúce z tejto zmluvy, dohodla sa ČSOB s klientom na úroku z omeškania so sadzbou vo výške 15 % p. a. zo súm, ktoré je klient povinný zaplatiť z peňažných záväzkov vyplývajúcich z tejto zmluvy a ktoré neboli zaplatené v dohodnutých termínoch ich splatnosti. Takáto výška úrokovej sadzby je pri úroku z omeškania pre odporcu ako spotrebiteľa neprijateľná, nakoľko prevyšuje najvyššiu prípustnú výšku úrokov z omeškania podľa predpisov občianskeho práva, pričom podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Ustanovenie o výške úrokov z omeškania si žalovaný so žalobkyňou individuálne nedojednal, nárok žalobkyne je uplatnený z typových formulárových zmluvných podmienok, do obsahu ktorých spotrebiteľ nemal možnosť zasiahnuť a jej obsah individuálne ovplyvniť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd v súlade s § 153 ods. 4 O.s.p. určil zmluvnú podmienku upravenú v článku VI. Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere za neprijateľnú, keď spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán tým, že dovoľuje veriteľovi voči spotrebiteľovi použiť pri výpočte úrokov z omeškania sadzbu, ktorá odporuje občianskoprávnej úprave a je preto v neprospech spotrebiteľa, pričom táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná. Táto neprijateľná zmluvná podmienka je s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 4 OZ neplatná. Zároveň súd poznamenáva, že v danom prípade nebolo možné ponížiť uplatnenú sadzbu úroku z omeškania na zákonnú výšku, keď súd síce mal preukázané výpisom z účtu v časti prehľad úrokových sadzieb, že od mesiaca február 2009 boli žalovanému účtované úroky z omeškania v zákonnej výške, žalobkyňa ich však v návrhu osobitne nevyčíslila, nebolo zrejme z akých súm a za aké obdobia bol tento úrok z omeškania vypočítaný. Žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania vyčíslený jednou sumou 3 333,92 eur. Súd nemohol tieto skutočnosti pre nedostatok dôkazov preskúmať a preto žalobu v časti vyčísleného úroku z omeškania v celom rozsahu zamietol. Súd nepriznal žalobkyňi ani nárok na zaplatenie 72,03 eur z titulu dlžných poplatkov, nakoľko zo žaloby ani ostatných listinných dôkazov nevyplýva, o aké konkrétne poplatky sa má jednať, žalobkyňa žalobu v tejto časti dostatočne nešpecifikovala, neodôvodnila, z čoho nárok na zaplatenie poplatkov vyplýva ani čo zahŕňa. V zmluve o úvere sú v článku IV. dojednané poplatky za predčasné splatenie úveru (5 % z nesplatennej istiny, minimálne 1.000 Sk), za podanie žiadosti o úver (1 Sk) a za správu úveru (30 Sk mesačne). Z výpisu z účtu vyplýva, že žalovanému boli účtované poplatky v období od 28.1.2006 do 27.8.2006 v sumách 3,79 eur, 7,11 eur, 23,71 eur, 20,39 eur. Vzhľadom na uvedené sa evidentne nejedná o poplatky dojednané v zmluve. Podľa bodu 4.4. Obchodných podmienok pre ČSOB spotrebiteľské úvery banka je oprávnená účtovať dlžníkovi za svoje služby odplatu, ktorú predstavujú poplatky podľa sadzobníka banky. Nakoľko príslušný sadzobník nebol súdu predložený a poplatky uplatnené v žalobe neboli konkretizované, súd nemohol preskúmať, či tieto boli účtované oprávnene, medzi zmluvnými stranami platne dojednané, prípadne či z hľadiska ochrany spotrebiteľa tieto nie sú neprijateľné, súd preto žalobu zamietol i v tejto časti.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala v rozsahu, v ktorom bola žaloba zamietnutá, v časti rozhodnutia o trovách konania a v časti o povolení zaplatiť dlžnú sumu v mesačných splátkach odvolanie žalobkyňa. Uviedla, že pri podaní žaloby vyčíslila dlžnú sumu na 9.882,06 eur, ktorá pozostávala z a) nezaplatenej istiny úveru 3.279,25 eur, b) riadneho úroku 2.729,63 eur, c) úroku z omeškania 3.333,92 eur, d) poplatkov 72,03 eur a e) nepovoleného debetného zostatku na účte 467,23 eur. Súd zamietol nárok na zaplatenie celej sumy vyčíslených úrokov z omeškania (3.333,92 eur), keď vyslovil, že nárok nebol vyčíslený v súlade so zákonom. Žalobkyňa však v zmysle výzvy súdu predložila v podaní zo 04.02.2013 podrobnú špecifikáciu dlžnej sumy, z ktorej vyplýva, že žalobkyňa najskôr úročila splátky, so zaplatením ktorých bol žalovaný v omeškaní úrokom z omeškania 15 % ročne, no po zmene právnej úpravy a prijatí zákona č. 654/2008 Z. z. (novela Obchodného zákonníka) s účinnosťou od 15.01.2009, ktorý zosúladiť znenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v prípade záväzkov vzniknutých zo spotrebiteľských zmlúv tak, že úroky z omeškania možno dohodnúť najviac do výšky podľa predpisov občianskeho práva, zosúladiť výšku úrokovej sadzby úroku z omeškania so zákonom a žalovanému úročila nesplatenú sumu úrokom z omeškania 10 % ročne od 28.02.2009, 9 % ročne od 28.06.2009 a 8,75 % ročne od 28.04.2011, teda v súlade so zákonnou úpravou. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že ak súdu neboli informácie o výške pohľadávky zrejme z priložených dôkazov, mohol ju vyzvať na ich objasnenie. Ďalej uviedla prepočet úrokov z omeškania podľa zákonnej výšky a namietla, že jej súd

mal na úrokoch z omeškania priznať minimálne 1.643,07 eur za obdobie od 28.06.2009 do 14.11.2012, 890,05 eur od 28.01.2006 do 27.02.2009 keď namiesto 15 % ročne mala byť použitá zákonná sadzba 8,75 % a 144,42 eur od 28.02.2009 do 27.06.2009 keď namiesto 10 % mala byť použitá sadzba 8,75 %, teda spolu 2.677,54 eur. K nepriznanej sume poplatkov 72,03 eur žalobkyňa uviedla, že išlo o poplatok za poistenie úveru, správu úveru, upomienku a výzvu, v zmysle zmluvy a sadzobníka, pričom uviedla odkazy na zmluvu a výňatky so sadzobníka poplatkov. K súdom povolenému plneniu v splátkach žalobkyňa namietla, že splatnosť jej pohľadávky by sa predĺžila o viac ako 7 rokov, čo je vzhľadom na plynúce úroky z omeškania nevýhodné i pre samotného žalovaného, pričom súdna prax určila primeranú dobu na plnenie dlhu v splátkach povolených súdom na maximálne 1 rok. Pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa na základe odvolania žalobkyne, táto žiada priznať náhradu trov konania v plnej výške. Žalobkyňa požiadala zmeniť napadnutý rozsudok tak, že súd jej prizná aj nárok na zaplatenie sumy 2.677,54 eur, sumy 72,03 eur a úrok z omeškania 8,75 % ročne zo 72,03 eur od 15.11.2012 do zaplatenia a zaviazá žalovaného zaplatiť náhradu trov prvostupňového konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku 592,50 eur a trov právneho zastúpenia 627,77 eur a náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia 314,10 eur.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že súhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O.s.p.), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne v danej veci nie je možné vyhovieť.

Odvolací súd sa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, považuje ich za vecne správne a odkazuje na ne. Pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné k odvolacím dôvodom:

V prejednávanej veci ide o spotrebiteľský právny vzťah, čo nebolo medzi účastníkmi sporné. Predmetom odvolania nebolo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve o ČSOB spotrebiteľskom úvere z 27.01.2006 v bode 6, v ktorej bol ustanovený úrok z omeškania 15 % p. a., zo súm, ktoré je klient povinný zaplatiť z peňažných záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy, a ktoré neboli zaplatené v dohodnutých termínoch splatnosti (žalobkyňa v odvolaní tento výrok súdu prvého stupňa nenapadla a odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný). Úrok z omeškania dohodnutý v zmluve vo výške 15 % ročne je tak v konaní právoplatne určený za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobkyňa namietla voči tomu, že súd jej nepriznal úrok z omeškania, ktorý si vyčíslila pôvodne v sume 3.333,92 eur s odôvodnením, že z predloženého vyjadrenia k výzve zo 04.02.2013 vyplýva, že od účinnosti novely Obchodného zákonníka od 15.01.2009, týkajúcej sa výšky úrokov z omeškania v spotrebiteľských zmluvách, uplatňovala iba zákonné úroky z omeškania, a teda súd jej mal priznať aspoň zákonné úroky z omeškania. V prejednávanej veci predstavujú úroky z omeškania neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve (v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť). Vo veci C-618/10 zo dňa 14.6.2012 Súdny dvor Európskej únie skonštatoval, že smernici odporuje španielska právna úprava, ktorá poskytuje vnútroštátnemu súdu v prípade, že rozhodne o neplatnosti nekalej (neprijateľnej) zmluvnej podmienky možnosť zmeniť obsah tejto podmienky. Súdny dvor vyslovil názor, že taká možnosť, ak by sa vnútroštátnemu súdu priznala, by mohla odstrániť odstrašujúci účinok pre dodávateľov spočívajúci v tom, že sa takéto nekalé podmienky voči spotrebiteľovi jednoducho neuplatnia. Preto taká možnosť zaručuje menej účinnú ochranu spotrebiteľov než je ochrana, ktorá vyplýva z neuplatňovania týchto podmienok. Pokiaľ by totiž vnútroštátny súd mohol meniť obsah nekalých (neprijateľných) podmienok, predajcovia alebo dodávateľia by sa mohli pokúšať dotknuté podmienky používať s vedomím, že aj keby bolo rozhodnuté o ich neplatnosti, mohol by súd zmeniť zmluvu tak, že by týmto spôsobom ostali ich záujmy zabezpečené. V dôsledku toho sú vnútroštátne súdy pri konštatovaní existencie nekalej (neprijateľnej) zmluvnej podmienky povinné takúto podmienku iba neuplatniť, aby nebola záväzná pre spotrebiteľa, avšak nemôžu zmeniť jej obsah. Zmluva, do ktorej sa vložila zmluvná podmienka totiž musí v zásade existovať ďalej bez akejkoľvek inej zmeny, okrem odstránenia neprijateľných podmienok, pokiaľ je jej ďalšia existencia možná v súlade s pravidlami vnútroštátneho práva.

Súd prvého stupňa preto postupoval správne, ak uplatnený úrok z omeškania v časti 3.333,92 eur nepriznal v celom rozsahu, pretože nemohol uplatniť „moderačné právo“ a priznať úrok „len“ v zákonnej výške, ako by neprijateľná zmluvná podmienka v zmluve nebola.

Pokiaľ ide o poplatky 72,03 eur, odvolací súd uvádza, že uvedenú sumu si žalobkyňa uplatnila v žalobe, pričom ju bližšie nešpecifikovala. Túto sumu nešpecifikovala ani vo vyjadrení zo 04.02.2013, ktoré bolo reakciou na výzvu súdu z 22.01.2013, aby žalobkyňa zaslala výpis z úverového účtu žalovaného, z ktorého bude mať súd preukázané, koľko žalovaný splatil z poskytnutého úveru. Odvolací súd sa preto stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že žalobkyňa v konaní bližšie nešpecifikovala sumu uplatnených poplatkov 72,03 eur, a preto nebolo možné zistiť, či uplatnená suma poplatkov skutočne vyplývala z predmetného záväzkovoprávneho vzťahu medzi účastníkmi. Vo veci súd vykonal riadne pojednávanie 11.07.2013, pričom žalobkyňa svoje právo zúčastniť sa pojednávania nevyužila. Žalobkyňa teda mohla zistiť, ktoré právne významné skutkové tvrdenia považoval súd prvého stupňa za zhodné a ktoré za sporné (vrátane toho, či súd považuje za nesporné uplatnenie poplatkov voči žalovanému uvedených v žalobe v súlade so zmluvou), no toto právo pred rozhodnutím súdu prvého stupňa nevyužila. Žalobkyňa tak podľa názoru odvolacieho súdu mala dostatočný priestor na to, aby uplatnený nárok 72,03 eur riadne špecifikovala a preukázala. Žalobkyňa však predložila nové dôkazy až v odvolacom konaní, a to výňatok zo sadzobníka súdnych poplatkov a uviedla nové skutočnosti, z akých konkrétnych položiek pozostáva suma 72,03 eur, ktorú si uplatnila v žalobe, a ktorá má byť súčtom poplatkov uplatnených v zmysle zmluvy a v zmysle sadzobníka, no podľa § 205a O.s.p. tieto nie sú relevantným odvolacím dôvodom, pretože ich žalobkyňa mala a mohla uplatniť už v konaní pred súdom prvého stupňa a odvolací súd na ne nemohol prihliadnuť. Navyše z bodu 4.4. Obchodných podmienok pre ČSOB spotrebiteľské úvery, v zmysle ktorého banka je oprávnená účtovať dlžníkovi za svoje služby odplatu, ktorú predstavujú poplatky podľa sadzobníka banky, nevyplýva, že by súčasťou zmluvy bol aj sadzobník poplatkov. Z obsahu zmluvy, podľa názoru odvolacieho súdu, nevyplýva, že účastníci konania prejavili vôľu urobiť súčasťou zmluvy aj sadzobník poplatkov. Pretože sadzobník si zmluvné strany neurobili súčasťou zmluvy, potom ho nemožno považovať za platne uzavretý právny úkon, podľa ktorého žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyňi žiadané poplatky za upomienky a výzvy.

Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s účinnosťou od 01.05.2014 súd prihliada na premlčanie nároku zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu. Nakoľko ide o procesné ustanovenie a vzhľadom k zneniu prechodného ustanovenia § 29b cit. zákona, sa toto uplatňuje i na prebiehajúce súdne konania, a teda i v prejednávanej veci. V zmysle § 101 OZ je všeobecná premlčacia doba trojročná (pričom pre zmluvu o úvere neplatí osobitná premlčacia doba v zmysle Obchodného zákonníka) a začína plynúť odkedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V prejednávanej veci došlo k vyhláseniu úveru za splatný 27.08.2006 a návrh na súd bol podaný 13.12.2012, teda zjavne po uplynutí premlčacej doby (dokonca i ak by sa vzala do úvahy všeobecná premlčacia doba 4 rokov v zmysle Obchodného zákonníka). V súčasnosti by teda žalované nároky žalobkyňi už neboli priznané, odvolací súd však nemohol zasiahnuť do časti rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorá nebola napadnutá odvolaním, a ktorá už nadobudla právoplatnosť. Z odvolania žalobkyne vyplýva, že poplatky za poistenie úveru a správu úveru, uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere (teda nie v sadzobníku), účtovala od 27.04.2006 do 27.08.2006, teda ide tiež o premlčané nároky, ktoré už nie je možné žalobkyňi priznať.

Pokiaľ ide o určenie vykonania peňažného plnenia v splátkach v sume 70 eur mesačne, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, a to vzhľadom k povahe prejednávanej veci, priznaný nárok a pomery účastníkov konania, keď ide o spotrebiteľský právny vzťah, kde na strane žalobkyne vystupuje banka, ktorej činnosť nie je povolením plnenia v splátkach nijakým spôsobom ohrozená, a ktorá poskytuje úvery i na dlhšie obdobie ako je 7 rokov, ktoré uvádza v odvolaní a na druhej strane stojí spotrebiteľ, ktorého osobné pomery nedovoľujú jednorazové zaplatenie dlhu (čo žalobkyňa v konaní a odvolaní ani nespochybnila) a jednorazové plnenie je spôsobilé reálne ohroziť uhrádzanie základných životných potrieb žalovaného ako aj osôb, voči ktorým má zákonnú vyživovaciu povinnosť. Ako uviedla i samotná žalobkyňa, povolenie splácania súdom priznaného nároku v splátkach pre ňu síce na jednej strane predstavuje predĺženie lehoty splatnosti jej pohľadávky, no na druhej strane je pre ňu i výhodné, a to vzhľadom na priznané úroky z omeškania. Odvolací súd tiež poznamenáva, že v prípade čo i len jednorazového porušenia povinnosti žalovaného splácať nárok v mesačných splátkach

túto výhodu žalovaný stratí a žalobkyňa bude oprávnená požadovať celé plnenie a bude tiež disponovať vykonateľným exekučným titulom.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd preto vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, s použitím § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli a ani si ich neuplatnil, preto mu ich náhradu odvolací súd nepriznal.

Tento rozsudok bol prijatý v odvolacom senáte počtom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.